

מסכת פאה

פרק א'

- א.** אלו זברים שאין להם שעור. הפהה, והכפורים, והראיון, גמלות חסדים, ומלווד תורה. אלו זברים שאדם יוכל פרותיהם בעולם זהה ומקרנו קימת לו לעולם הבא. כבוד אב ואם, גמלות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו, ומלווד תורה כגד כלם:
- ב.** אין פוחתין לפאה משבים, ואף על פי שאמרו אין לפאה שעור. הכל לפוי גזל השדה, ולפי רב העגיים, ולפי רב העגינה:
- ג.** נותנים פאה מתקלה השדה ומאמצתה. רבי שמעון אומר, וב└בד شيئا בסוף בשעור. רבי יהודה אומר, אם שיר קלח אחד, סומך לו משום פאה. ואם לאו, איןו נותנן אלא משום הפקר:
- ד.** כלל אמרו בפהה. כלל שהוא אכל, ונשמר, וגדוילו מן הארץ, ולקיטתו אחת, ומכניסו לקיום, חיב בפהה. והתקבואה והקטניות בכלל זהה:

ה. ובאילו, הָאֹג וְהַחֲרוּבִין וְהַאֲגֹזִים וְהַשְׁקָדִים וְהַגְּפָנִים וְהַרְמָנוֹנִים

וְהַזִּיתִים וְהַפְּמָרִים, חִיבֵין בְּפֶאָה:

ו. לעולם הוא נויתן משום פאה ופטור מן המעשרות, עד שימרת.

ונויתן משום הפקר ופטור מן המעשרות, עד שימרת. ומאכילת

לבהמה ולחה ולוופות ופטור מן המעשרות, עד שימרת. ונוטל מן

הארון וזירע ופטור מן המעשרות, עד שימרת, דברי רבי עקיבא.

כהן ולוי שלקהו את הארץ, המעשרות שלם, עד שימרת. המקדיש

ופך, חיב במעשרות, עד שימרת הגזבר: